

John Grisham

ROMANAS

MAINAI

ĮKANDIN GARSIOSIOS „FIRMOS“

1 SKYRIUS

Pietiniame Manhatano pakraštyje stūksančio tviskančio dangoraižio keturiasdešimt aštuntame aukšte Mičas Makdiras stovėjo vienas savo kabinete ir žvelgė pro langą į Baterijos parką ir už jo tyvuliuojančius, gyvybe verdančius vandenį. Visokiausių formų ir dydžių laivai ir laiveliai skersai išilgai vagojo uostą. Konteineriais pakrauti masyvūs krovininiai laivai laukė nė nekrustelėdami iš vietos. Staten Ailando keltas pamažu stūmėsi pro Eliso salą. Kruizinis laivas, sausakimšas turistų, plaukė į jūrą. Megajachta įspūdingai artėjo prie miesto. Drąsuolis puspenkto metro ilgio katamaranu nardė zigzagais, išsilenkdamas visų kliūčių. Apie tris šimtus metrų virš vandens it suirzusios širšės dūzgė mažiausiai penki sraigtasparniai. Tolumoje ant Veracano tilto stovėjo sunkvežimiai, kone susiglaudę bamperiais. Ponia Laisvė viską stebėjo nuo savo didingo pjedestalo. Šiuo nuostabiu vaizdu Mičas stengėsi pasigrožėti bent kartą per dieną. Kartais jam pavykdavo, bet didžiuma dienų būdavo pernelgy beprotiškos, kad liktų laiko tokiam dykaduoniavimui. Mičas dirbo, ir jo gyvenimą valdė darbas, kaip ir šimtų kitų teisininkų šiame pastate. „Scully & Pershing“ turėjo apie du tūkstančius darbuotojų, išsibarsčiusių po visą pasaulį, ir pasipūteliškai tarėsi esanti geriausia tarptautinė firma pasaulyje. Firmos Niujorko partneriai, o Mičas buvo vienas iš jų, apsidovanodavo didesniais biurais finansinio rajono centre. Nuo „Scully & Pershing“, gyvuojančio jau šimtą metų, atsidavė prestižu, galia ir pinigais.

Mičas dirstelėjo į laikrodį — grožėjimasis vaizdais baigėsi. Į duris pabeldė ir užėjo keli bendradarbiai, susirinkę į dar vieną susitikimą. Jie susėdo už nedidelio stalo, sekretorė pasiūlė kavos. Teisininkai atsisakė, šioji išėjo. Jų klientas buvo suomių lai-

vybos įmonė, susidūrusi su problemomis Pietų Afrikos Respublikoje. Vietinė valdžia sulaukė uoste krovinių laivą, prikimštą elektroninių prekių iš Taivano. Tuščias laivas buvo vertas apie šimto milijonų. Pakrautas — antra tiek, pietų afrikiečiai buvo nepatenkinti dėl kažkokių tarifų nesklaidumų. Pernai Mičas dukart lankėsi Keiptaune ir netryško entuziazmu ten sugrįžti. Po pusvalandžio jis paleido kolegas su nurodymų sąrašu ir pasisveikino su kita pora bendradarbių.

Lygiai penktą popiet Mičas užsuko pas sekretorę, kuri jau ruošėsi išeiti, ir patraukė pro liftus laiptų link. Kai reikėdavo pakilti ar nusileisti vos kelis aukštus, jis vengdavo liftų — taip norėjo išsisukti nuo tuščių plepalų su teisininkais, pažįstamais arba ne. Mičas firmoje turėjo daug draugų ir tik saujelę priešų, į firmą nuolat plūstelėdavo nauja banga šviežiai priimtų kolegų ar uolių jaunesniųjų partnerių, ir jų veidus bei vardus jis turėjo įsidėti atmintin. Mičas dažnai jų neprisimindavo, o ir neturėjo laiko gilintis į firmos darbuotojų duomenis ir mėginti juos nešiotis galvoje. Daugybė naujokų pranyks Mičui net nespėjus sužinoti jų vardų.

Lipdamas laiptais galėjo pramankštinti kojas bei plaučius ir nuolat prisimindavo, kad jau nebesimoko universitete, nebežaidžia futbolo ir krepšinio sporto salėje, nors kadaise galėdavo ten prabėgioti ištisas valandas. Mičas buvo keturiasdešimt vienerių ir vis dar geros formos, nes rūpinosi savo mityba, mažiausiai triskart per savaitę praleisdavo pietus ir mankštindavosi firmos sporto salėje. Dar vienas privalumas, skirtas tik partneriams.

Keturiasdešimt antrame aukšte Mičas išėjo į koridorių ir nuskubėjo į Vilio Bakstromo, dar vieno partnerio, kabinetą, tačiau šis galėjo sau leisti prabangą neišrašinėti valandinių sąskaitų. Vilis turėjo pavydėtiną darbą: jis vadovavo firmos *pro bono* programoms ir, nors dirbo visą darbo dieną, sąskaitų neįsiuntinėdavo. Nebuvo kas jas apmoka. „Scully“ teisininkai uždirbdavo krūvas pinigų, ypač partneriai, pati firma garsėjo savo

įsipareigojimu teikti nemokamas paslaugas visuomenės labui. Ji savanoriškai imdavosi sunkių bylų visame pasaulyje. Iš kiekvieno teisininko buvo reikalaujama skirti mažiausiai dešimt procentų laiko įvairiausioms byloms, kurios visos būdavo patvirtintos Vilio.

Dėl *pro bono* darbo nuomonė firmoje buvo pasidalijusi lygiai per pusę. Pusė teisininkų mielai jo imdavosi, nes troško atsipūsti nuo įtempto, išsunkiančio darbo atstovaujant reikliems korporaciniams klientams. Kelias valandas per mėnesį teisininkas galėdavo atstovauti tikram žmogui ar iš sunkumų neišbrendančiai ne pelno organizacijai bei nesukti galvos dėl sąskaitų išrašymo ir apmokėjimo. Kita pusė žodžiais pritardavo pareigos visuomenei kilniai idėjai, bet tokį užsiėmimą laikė tuščiu laiko švaistymu. Tas 250 valandų per metus verčiau jau praleisti kalandant pinigų ir stiprinant savo poziciją įvairiuose komitetuose, kuriuose buvo sprendžiama, kas bus paaukštintas, kas taps partneriu, o kam galiausiai bus parodytos durys.

Vilis Bakstromas išsaugojo firmos viduje taiką, nors tai ir nebuvo itin sunku, nes nė vienas teisininkas, nepaisant jo ar jos ambicijų, niekad nekritikuotų firmos aktyviai vykdomų *pro bono* programų. „Scully“ kasmet net apdovanodavo teisininkus, netaupančius jėgų ir laiko, kad padėtų tiems, kuriems gyvenime mažiau pasisekė.

Šiuo metu Mičas keturias valandas per savaitę dirbdavo su benamių prieglauda Bronkse, jis atstovavo klientams, nesutinkantiems su iškeldinimu. Tai buvo saugus, švarus kabinetinis darbas, kaip tik tai, ko Mičas ir norėjo. Prieš septynis mėnesius jis stebėjo, kaip mirties bausmei pasmerktas klientas Alabamoje ištare paskutinius žodžius prieš bausmės įvykdymą. Per šešerius metus Mičas praleido aštuonis šimtus valandų, bergždžiai stengdamasis išgelbėti tą vyruką, — žiūrint, kaip jis miršta, Mičui plyšo širdis, tai buvo didžiausia jo nesėkmė.

Jis nebuvo tikras, ko Vilis nori, bet pats faktas, kad buvo iškviestas pas Bakstromą, nieko gero nereiškė.

Vilis buvo vienintelis teisininkas „Scully“, nešiojantis plaukus, surištus į uodegėlę, ir dar nušiurusią. Ji buvo žila ir derėjo prie barzdos, bet dar vos prieš kelerius metus kas nors iš valdžios būtų liepęs Viliui nusiskusti ir apsikirpti. Vis dėlto firma labai stengėsi atsikratyti įsišaknijusio tarnautojų klubo, pilno tamsiais kostiumais vilkinčių baltaodžių vyrų, įvaizdžio. Vienas iš radikalių pokyčių — aprangos kodo atsisakymas. Vilis užsiaugino plaukus ir žandeną, o į darbą vaikščiojo mūvėdamas džinsais.

Mičas, vis dar su tamsiu kostiumu, bet be kaklaraiščio, atsisėdo kitoje stalo pusėje ir jiedu persimetė mandagumo frazėmis. Galiausiai Vilis čiupo jautį už ragų:

— Žiū, Mičai, pietuose yra byla, ir norėčiau, kad į ją užmestum akį.

— Prašau, tik nesakyk, kad tas vyrukas nubaustas mirties bausme.

— Tas vyrukas nubaustas mirties bausme.

— Negaliu, Vili. Prašau. Per pastaruosius penkerius metus turėjau jau du tokius, abiem buvo suleistos injekcijos. Mano rezultatai ne patys geriausi.

— Tu puikiai padirbėjai, Mičai. Tų dviejų niekas nebūtų galėjęs išgelbėti.

— Negaliu paimti dar vieno.

— Gal bent paklausytum?

Mičas nusileido ir gūžtelėjo. Vilis garsėjo mirtininkų bylų pomėgiu ir visame „Scully“ Bakstromui galėjo atsakyti vos keli teisininkai.

— Gerai, paklausysiu.

— Jis vardu Tadas Kiernis, jam liko devyniasdešimt dienų. Prieš mėnesį jis priėmė keistą sprendimą atleisti savo teisininkus, visus iki vieno, nors turėjo nemažą komandą.

— Skamba kaip bepročio poelgis.

— O, jis toks ir yra. Beprotytis kaip reta, turbūt oficialiai nepakaltinamas, bet Tenesis vis tiek nė per žingsnį nenusileidžia.

Prieš dešimt metų per žlugusį narkotikų reidą Tadas nušovė tris priedangoje dirbusius narkotikų skyriaus pareigūnus. Visur mėtėsi lavonai, iš viso žuvo penki žmonės. Tadas per plauką nemirė, bet jį pavyko išgelbėti vien tam, kad vėliau galima būtų įvykdyti mirties bausmę.

Mičas iš nevilties susijuokė ir ištare:

— O aš turėčiau atjoti ant balto žirgo ir tą vyruką išgelbėti? Liaukis, Vili. Duok man ką nors, su kuo galėčiau dirbti.

— Čia faktiškai nėra už ko užsikabinti, išskyrus pamišimą. Bėda ta, kad jis greičiausiai nesutiks su tavimi susitikti.

— Tai kam tada išvis vargintis?

— Nes turime pamėginti, Mičai, o aš manau, kad tu — mūsų stipriausias koziris.

— Vis dar klausausi.

— Na, jis man labai primena tave.

— Vaje, ačiū.

— Ne, rimtai. Tadas Kiernis — baltaodis, tavo amžiaus ir kilęs iš Deino apygardos Kentuckyje.

Sekundėlę Mičas neteko žado, po to šiaip ne taip išspaudė:

— Puiku. Turbūt mes pusbroliai.

— Nemanau, bet jo tėvas dirbo anglių kasyklose, kaip ir taviškis. Ir abu ten mirė.

— Mano šeimos prašau nevelti.

— Atsiprašau. Tau nusišypsojo sėkmė, turėjai gerą galvą ant pečių, tad ištrūkai. Tadas — ne, todėl neilgai trukus įklimpo į narkotikus, ėmė vartoti ir pardavinėti. Jis su keliais draugeiais vežė didelę siuntą netoli Memfio ir pateko į narkotikų skyriaus pareigūnų pasalą. Žuvo visi, išskyrus Tada. Regis, sėkmė galiausiai nuo jo nusisuko.

— Nėra jokių abejonių dėl jo kaltės?

— Prisiekusieji tikrai nesuabejos. Esmė ne kaltė, o pamišimas. Mūsų tikslas — sukviesti specialistus, mūsų daktarus, kad šie įvertintų jo būklę, ir paskutinę minutę surašyti prašymą dėl nepakaltinamumo. Bet visų pirma kas nors turi

nuvykti ir su tuo žmogumi pasikalbėti. Šiuo metu jis lankytojų nepriima.

— O tu manai, kad mes surasime bendrą kalbą?

— Šansų nedaug, bet kodėl nepabandžius?

Mičas giliai įkvėpė ir pamėgino sugalvoti kitą būdą išsisukti. Norėdamas prastumti laiką paklausė:

— Kas dirbo prie jo bylos?

— Na, formaliai kalbant, niekas. Tadas kalėjime pats virto tikru teisininku, jis pateikė reikiamus prašymus, kad atleistų savo advokatus. Ilgą laiką jam atstovavo Eimosas Patrikas, vienas iš geriausių tenyksių teisininkų. Pažįsti Eimosą?

— Esu kartą jį sutikęs konferencijoje. Įspūdingas veikėjas.

— Dauguma mirtininkų teisininkų yra įspūdingi veikėjai.

— Klausyk, Vili, neturiu noro pagarsėti kaip mirtininkų teisininkas. Jau dukart tą patyriau ir to per akis. Tokios bylos tave graužia, užvaldo visas mintis. Kelis savo klientus stebėjai mirštant?

Vilis užsimerkė ir giliai įkvėpė. Mičas sukuždėjo:

— Atsiprašau.

— Pernelyg daug, Mičai. Užteks pasakyti, kad esu tą patyręs. Klausyk, kalbėjaisi su Eimosu, kalbėjomės ne kartą, jam ši mintis prie širdies. Jis nuveš tave į kalėjimą, kas žino, gal Taduui tu pasirodysi užtektinai įdomus, kad su tavimi pasikalbėtų.

— Skamba kaip aklavietė.

— Po devyniasdešimties dienų tikrai atsidursime aklavietėje, tačiau bent jau būsime pabandę.

Mičas pakilo iš vietos ir nuėjo prie lango. Pro Vilio langus atsivėrė vaizdas į vakarus, į Hadsono upę.

— Eimosas yra Memfyje, tiesa?

— Taip.

— Tikrai nenoriu grįžti į Memfį. Per daug prisiminimų.

— Visa tai jau seniai praeity, Mičai. Praėjo penkiolika metų. Išsirinkai netinkamą firmą ir turėjai iš ten išvykti.

— Turėjau išvykti? Po galais, jie bandė mane nužudyti.

Žmonės mirė, Vili, o visa firma sėdo į kalėjimą. Kartu su savo klientais.

— Jie visi nusipelnė kalėjimo, tiesa?

— Tikriausiai, bet dėl to apkaltintas buvau aš.

— O dabar jų nebėra, Mičai. Visi išsibarstė kas sau.

Mičas sugrįžo į kėdę ir nusišypsojo bičiuliui.

— Man tik smalsu, Vili. Ar žmonės čia kalba apie mane ir apie tai, kas nutiko Memfyje?

— Ne, apie tai niekas neužsimena. Tu pasielgei teisingai, išsigelbėjai ir pradėjai iš naujo. Tu esi viena iš mūsų žvaigždžių, Mičai, o „Scully“ tai ir yra svarbiausia.

— Nenoriu grįžti į Memfį.

— Tau reikia sukaupti valandas. Šiomet jų truputį trūksta.

— Aš prisivysiu. Kodėl negali surasti man kokio nors nediduko fondo, kuriam reikia *pro bono* konsultacijų? Gal firmelę, kuri maitina alkanus vaikus ar tiekia švarų vandenį į Haitį?

— Klaikiai nuobodžiautum. Tau arčiau širdies veiksmas, drama, tiksintis laikrodis.

— Visa tai jau patyriau.

— Prašau. Padaryk man paslaugą. Tikrai niekas kitas negali. Yra didelis šansas, kad net neižengsi pro kalėjimo duris.

— Aš tikrai nenoriu grįžti į Memfį.

— Būk vyras. Rytoj pusę pirmos iš Lagvardijos oro uosto yra tiesioginis skrydis. Eimosas tavęs laukia. Jei nieko neišdegs, pasimėgausi jo draugija.

Įveiktas Mičas nusišypsojo. Stodamasis sumurmėjo:

— Gerai, gerai, — ir patraukė prie durų. — Žinai, regis, pamenu kažkokius Kiernius iš Deino apygardos.

— Šaunuolis. Nuvažiuok aplankyti Tada. Tu teisus. Gal jis tolimas giminaitis.

— Galėtų būti ir tolimesnis.

2 SKYRIUS

Dauguma „Scully“ partnerių, kaip ir daugelis jų konkurentų iš stambiausių teisės įmonių bei nesuskaičiuojama daugybė pinigų besivaikančių Volstrito darbuotojų, išskubėdavo iš dangoraižių apie šeštą vakaro ir sušokdavo į juodus, profesionalų vairuojamus sedanus. Svarbesnės rizikos draudimų fondų žvaigždės sėdėdavo erdviuose užpakalinėse ilgų europietišκών mašinų, kurios iš tiesų jiems priklausė, sėdynėse, o juos vežė už atlyginimą dirbantys šoferiai. Tikrieji visatos valdovai buvo pabėgę iš miesto ir ramiai gyveno bei dirbo Konektikute.

Nors ir galėjo sau leisti nusisamdyti mašiną, Mičas važiuodavo metro — tai buvo vienas iš daugelio jo kompromisų, duoklė taupumui ir kukliai praeičiai. Mičas įsėdo į 18.10 metro traukinį Pietų kelto stotelėje, surado vietą ant tirstai apsėsto suolo ir kaip visada įsikniaubė į laikraštį. Akių kontakto geriau vengti. Vagone buvo pilna pasiturinčių profesionalų, traukiančių į šiaurę, ir nė vienas iš jų neturėjo noro plepėti. Važiuoti metro — nieko blogo. Greita, paprasta, pigu ir dažniausiai saugu. Nejau tik, kad kiti keleiviai buvo Volstrito darbuotojai, taigi, arba uždirbdavo krūvas pinigų, arba netrukus tiek uždirbs. Iki privačių sedanų buvo ranka pasiekiami. Jų metro dienos netrukus baigsis.

Mičas neturėjo laiko tokiems niekam. Jis pervertė laikraštį, kantriai prisispaudė prie kitų keleivių, kai į vagoną sulipo dar daugiau žmonių, ir mintimis nuklydo į Memfį. Mičas niekada nesakė ten negrišiąs. Jūdviejų su Ebe pokalbiuose šis pažadas nenuskambėjo. Pabėgimas iš tos vietos buvo toks baisus, kad nė vienas iš jų negalėjo nė pagalvoti apie sugrįžimą dėl bet kokios priežasties. Tačiau kuo daugiau Mičas apie tai galvojo, tuo jam

darėsi smalsiau. Kelionė bus trumpa, greičiausiai iš to nieko neišeis. Jis padarys Viliui didžiulę paslaugą, o atlygis už ją bus neabejotinai puikus.

Po dvidešimt dviejų minučių Mičas išlindo iš metro stoties Kolumbo aikštėje ir, kaip ir kasdien, pėsčiomis nužingsniavo iki namų. Buvo nuostabus balandžio vakaras, dangus giedras, maloni temperatūra — viena iš tų atviruko vertų akimirų, kai atrodydavo, kad į lauką išėjo pusė miesto gyventojų. Bet Mičas skubėjo namo.

Jų daugiabutis stovėjo 69-osios gatvės ir Kolumbo aveniu kampe, Aukštutinio Vestsaido centre. Mičas pasikalbėjo su durininku, pasiėmė kasdienę korespondenciją ir liftu pakilo į keturioliktą aukštą. Duris atidaręs Klarkas pasistiebė jo apkabinti. Sulaukęs aštuonerių jis vis dar buvo mažas berniukas ir nesigėdijo parodyti tėčiui šiltų jausmų. Karteris, jo dvynys, buvo šiek tiek labiau subrendęs ir baigė išaugti fizinio artumo su tėčiu ritualus. Mičas būtų apkabinęs ir pabučiavęs Ebę bei paklašęs, kaip praėjo jos diena, bet žmona virtuvėje turėjo svečių. Bute tvyrojo gardus aromatas. Buvo ruošiami rimti patiekalai, vakarienė bus verta nuodėmės.

Maistą gamino virtuvės šefai broliai Rozarijai, Markas ir Marčelas, taip pat dvyniai. Jie buvo kilę iš mažo Lombardijos kaimelio šiaurinėje Italijoje, prieš dvejus metus atidarę nediduką restoraną netoli Linkolno centro. Jis išpopuliarėjo nuo pat pirmosios dienos ir netrukus buvo *Times* įvertintas dviem žvaigždutėmis. Rezervuoti ten vietą buvo nelengva — šiuo metu staliuko laukti reikėjo apie keturis mėnesius. Mičas su Ebe atrado brolių restoraną ir valgydavo ten, kada tik užsimanę. Ebės įtaka padėdavo gauti staliuką, mat ji buvo Rozarijų pirmosios kulinarinės knygos redaktorė. Ji taip pat pasiūlė dvyniams nesidrovėti ir pasinaudoti jos modernia virtuve eksperimentams su naujais receptais, tad mažiausiai kartą per savaitę Rozarijai įvirsdavo į Makdirų butą su maišais, pilnais ingredientų, ir bemaž maištingu požiūriu į valgio gaminimą. Ebė taip pat da-

lyvavo veiksmė, čiauškėdama tobula italų kalba, o Karteris su Klarku viską stebėjo per saugų atstumą, sėdėdami ant kėdžių prie baro. Markas su Marčelu labai mėgo rengti pasirodymus vaikams ir su stipriu akcentu aiškino jiems, ką ir kaip daro. Jie taip pat gudrumu priversdavo berniukus kartoti itališkus žodžius ir frazes.

Mičas sukikeno, pamatęs šį vaizdelį, nusviedė lagaminą, nusivilko švarką ir įsipykė taurę „Chianti“. Paklausė berniukų apie namų darbus ir sulaukė įprastų patikinimų, kad viskas atlikta. Markas pakėlė nedidukę pailgą lėkštę su brusketomis ir padėjo ją ant baro priešais berniukus, Mičui pasakė, kad šis neturėtų jaudintis dėl vaikų namų darbų, nes berniukai dirbo svarbų ragautojų darbą. Išbartas Mičas nudavė esąs susigėdęs. Namų darbus patikrins vėliau.

Restoranas, nieko keisto, vadinosi „Rozarijai“, šis pavadinimas buvo išsiuvinėtas ryškiomis raidėmis ant raudonų prijuosčių, kurias ryšėjo virtuvės šefai. Marčelas ištiesė tokią prijuostę ir Mičui, pastarasis, kaip visada, atsisakė, teisindamasis, kad nemoka gaminti. Kai jie virtuvėje būdavo vieni, Ebė leisdavo Mičui nulupti ir supjaustyti daržoves, jai atidžiai stebinti suberti reikiamą kiekį prieskonių, padengti stalą, sutvarkyti šiukšles ir dirbti kitą juodą darbą, pritinkantį, jos manymu, vyro talentams. Mičas kartą buvo paskyręs save šefo padėjėju, bet buvo gan šiurkščiai pažemintas, kai pridegino prancūzišką batoną.

Ebė paprašė mažos vyno taurės. Markas su Marčelu, kaip įprasta, atsisakė. Prieš daug metų Mičas sužinojo, kad italai, nepaisant milžiniškų vyno gamybos apimčių ir to, kad vynas būdavo patiekiamas faktiškai su kiekvienu valgiu, iš tiesų gėrė nedaug. Didelei šeimai per ilgą vakarienę užtekdavo vieno mėgstamo vietinio raudonojo ar baltojo vyno grafino.

Kaip išmananti itališką maistą ir vynus, Ebė tapo vyriausiąja redaktore nedidukėje, bet darbu užverstoje Niujorko leidykloje „Epicurean“. Leidyklos specializacija buvo kulinarinės knygos, jų išleisdavo maždaug apie penkiasdešimt per metus,

kone visi leidimai buvo stori ir gražūs, pilni receptų iš viso pasaulio. Kadangi Ebė pažinojo daugybę šefų ir restoranų savininkų, jiedu su Miču dažnai vakarieniaudavo mieste, retai kada pasivargindavo rezervuoti stalą iš anksto. Jų butas buvo mėgstamiausia laboratorija jauniems šefams, svajojantiems apie sėkmę mieste, pilname puikių restoranų ir rimtų gurmanų. Dauguma čia paruoštų patiekalų buvo nepaprastai gardūs, bet šefai galėdavo eksperimentuoti, todėl retkarčiais pasitaikydavo ir nesėkmių. Karteris su Klarku buvo tikri bandymų triušiai, augantys moderniausių receptų pasaulyje. Jei šefai negalėjo įtikinti dvyniams, jų patiekalai vargu ar pateks ant stalo. Berniukai buvo drąsinami kritikuoti bet kurį jiems nepatikusį patiekalą. Jųdviejų tėvai dažnai tyliai pajuokaudavo auginantys porelę maisto snobų.

Šįvakar nusiskundimų nebus. Po brusketos sekė nedidelė pica su trumais. Ebė pranešė, kad užkandžiai baigti, ir nulydėjo šeimą prie valgomojo stalo. Markas atnešė pirmąjį patiekalą, pikantišką žuvies sriubą *cacciucco*, Marčelas atsisėdo prie stalo. Visi šeši paragavo po šaukštą, įvertino skonius ir apgalvojo reakcijas. Maistas buvo skanaujamas lėtai, vaikams tai dažnai įgrisdavo. Makaronų patiekalas buvo *cappelletti*, mažyčiai ravioliai jautienos sultinyje. Karteris ypač mėgo makaronus, todėl pareiškė, kad jie labai skanūs. Ebė nebuvo tokia užtikrinta. Markas patiekė antrąjį patiekalą — *risotto* stiliumi iškeptus makaronus su šafranu, po to sekė trečiasis patiekalas, spagečiai su moliuskų padažu. Porcijos buvo nedidelės, vos po kelis kąsnius, visi juokavo, kad reikia priletinti tempą. Rozarijai nenutildami niovėsi dėl ingredientų, įvairių receptų variacijų ir panašiai. Mičas su Ebe įsiterpdavo su savo nuomone, dažnai visi suaugusieji kalbėdavo vienu metu. Po žuvies patiekalo berniukai ėmė nuobodžiauti. Neilgai trukus jiems buvo leista pakilti nuo stalo, tad vaikai užlipo į viršų pažiūrėti televizoriaus. Jie praleido mėsos patiekalą, troškintą triušį, ir desertą *panforte*, kietą šokoladinį pyragą su migdolais.

Prie kavos puodelio Makdirai ir Rozarijai aptarė, kurie receptai turėtų būti įtraukti į kulinarinę knygą, o su kuriais dar reiktų padirbėti. Iki knygos užbaigimo buvo likęs ne vienas mėnuo, tad laukė dar daug vakarienių.

Kelios minutės po aštuntos vakaro broliai jau buvo pasirėngę susikrauti daiktus ir išeiti. Jie skubėjo sugrįžti į restoraną ir patikrinti lankytojų reakciją. Greitai apsitvarkę ir, kaip įprasta, visus išglėbesčiavę, broliai Rozarijai išėjo, rimtai prisižadę sugrįžti kitą savaitę.

Kai bute įsivyravo tylą, Mičas su Ebe grįžo virtuvėn. Kaip visada šioji buvo sujaukta. Jie baigė krauti indus į indaplovę, kelis puodus ir keptuves padėjo prie kriauklės ir išjungė šviesą. Ryte ateis namų tvarkytoja.

Paguldę berniukus Mičas su Ebe nuėjo į darbo kambarį išlenkti po taurę „Barolo“ prieš miegą. Jie aptarė vakarienę, pakalbėjo apie darbą ir atsipalaidavo.

Mičas nekantravo pranešti naujieną.

— Rytoj vakare išvažiuosiu, — pasakė jis.

Nieko naujo. Mičas dažnai išvykdavo dešimčiai dienų per mėnesį, Ebė seniai susitaikė su vyro darbo reikalavimais.

— Komandiruotė neįtraukta į dienotvarkę, — gūžtelėjusi atsakė Ebė.

Jų gyvenimus valdė laikrodžiai ir darbotvarkės, jiedu itin kruopščiai viską planuodavo.

— Ar bent smagi bus išvyka?

— Keliausiu į Memfį.

Ji linktelėjo, nesėkmingai stengdamasi nusišypsoti.

— Gerai, klausau, bet verčiau jau istorija būtų verta dėmesio.

Mičas nusišypsojo ir trumpai perpasakojo savo pokalbį su Viliu Bakstromu.

— Prašau, Mičai, tik ne dar vienas mirtininkas. Tu pažadėjai.

— Žinau, žinau, bet negalėjau atsakyti Viliui. Padėtis beviltiška, tikriausiai iš mano kelionės nieko nebus. Pasakiau, kad pabandyčiau.

— Maniau, kad niekad ten negrįšime.

— Aš irgi. Bet nuskrisiu tik dvidešimt keturioms valandoms.

Ebė gurkštelėjo vyno ir užsimerkė. Vėl atsimerkusi ištarė:

— Ilgokai nesikalbėjome apie Memfį, tiesa?

— Taip. Tiesą sakant, nėra reikalo. Praėjo penkiolika metų, viskas pasikeitė.

— Man tai vis tiek nepatinka.

— Man nieko nenutiks, Ebe. Niekas manęs neatpažins. Nė vieno blogiuo ten nebeliko.

— Tu taip tikiesi. Kiek pamenu, Mičai, išvykome iš miesto vidury nakties ir mirtinai persigandę, įsitikinę, kad blogiukai mus vejasi.

— Taip ir buvo, tačiau jų nebėra. Kai kurie iš jų mirę. Firma žlugo, visi sėdo į kalėjimą.

— Kur jiems ir vieta.

— Taip, bet nė vieno iš firmos narių nebėra Memfyje. Tyčiai ramiai atvyksiu ir išvyksiu, niekas nė nesuuos.

— Prisiminimai apie tą vietą man nemieli.

— Klausyk, Ebe, mes seniai nusprendėme gyventi normaliai ir nesidairyti per petį. Tai, kas nutiko, liko gilioje praeityje.

— Bet jei imsiesi bylos, tavo pavardė nuskambės per žinias, tiesa?

— Jei imsiuosi bylos, o dėl to dar labai neaišku, nedirbsiu Memfyje. Kalėjimas yra Našvilyje.

— Tai kodėl skrendi į Memfį?

— Nes ten dirba advokatas, tiksliau, buvęs advokatas. Aplankysiu jį biure, gausiu informacijos apie bylą, paskui kartu nuvažiuosime į kalėjimą.

— „Scully“ dirba gal milijonas teisininkų. Jie tikrai gali surasti ką nors kitą.

— Nėra daug laiko. Jei klientas atsisakys su manimi susitikti, išsisuksiu nuo bylos ir grįšiu namo dar prieš tau spėjant manęs pasigesti.

— Kas sako, kad tavęs pasigiesiu? Tavęs niekad nebūna namie.

— Taip, ir žinau, kad tau liūdna, kai būnu išvykęs.

— Mes vargiai be tavęs išgyvename.

Ebė nusišypsojo, papurtė galvą ir priminė sau, kad ginčytis su Miču — bergždžias laiko švaistymas.

— Prašau, būk atsargus.

— Pažadu.